

Hồi 17

Bích Quang Tu La Ảnh

Cùng một lúc Lệnh Hồ Trung và Tiêu Đạt bỗng dừng lại.

Không nói lời hỏi han, Cùng Hiệp cũng dừng lại. Và chỉ cần một thoáng ngưng thần lo lắng, Cùng Hiệp bỗng trùng giọng khi phải lên tiếng:

- Vẫn chưa đến Vu Sơn Thần Nữ Phong, theo hai người, chuyện gì đang xảy ra phía trước?

Lệnh Hồ Trung đưa mắt nhìn Tiêu Đạt:

- Tiêu đệ thử nêu phán đoán xem Tiêu đệ đã phát hiện được gì?

Biết ý Lệnh Hồ Trung đang muốn dò xét, Tiêu Đạt vẫn ung dung nhẹ gật đầu:

- Bọn người phía trước, sau một lúc phân khai giờ đang quay lại điểm xuất phát. Tiêu đệ đoán họ muốn tìm người nhưng chưa tìm được.

Không giấu được sự kinh ngạc lẫn thần phục, Lệnh Hồ Trung đã để lộ điều gì đó qua câu nói:

- Không sai! Tuy nhiên, Tiêu đệ có lẽ do chưa đủ kinh lịch không nhận ra bọn người phía trước như có chung xuất xứ. Bởi chỉ có những nhân vật đồng môn sư huynh đệ mới có đủ nhất tâm trong hành động. Cùng lặng lặng tản khai, khi quay lại cũng lẳng lẳng như thế.

Cùng Hiệp gật gù:

- Lệnh Hồ đệ nhận định tuy chuẩn xác, nhưng không cứ là đồng môn sư huynh đệ mới có hành động nhất tâm. Vì có trường hợp họ tuy khác môn phái, khác xuất xứ nhưng chỉ cần họ có chung một nhân vật chủ xướng và họ hành động theo mệnh lệnh của nhân vật này, hiệu quả cũng khác nhau.

Tiêu Đạt thoáng giật mình làm cho giọng nói càng thêm nhỏ lại:

- Cửu Khúc Cung ư?

Lệnh Hồ Trung cau mặt:

- Tiêu đệ sao cứ mãi để định kiến làm lệch lạc mọi nhận định? Theo ta, bọn họ phải là người của Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng!

Cùng Hiệp khẽ gắt:

- Nhớ là Hoàng Y Giáo thì sao? Theo ta, để rõ thực hư, cả ba chúng ta cũng nên phân khai, mạnh ai nấy tìm cách tiến đến gần để âm thầm dò xét. Thế nào?

Tiêu Đạt tán đồng và dặn thêm:

- Mong nhị vị nhớ cho, đừng vội bộc lộ tính danh của Tiêu Đạt này.

Lệnh Hồ Trung thở hắt ra:

- Tiêu đệ vẫn không thay đổi lập trường, cho dù việc che giấu tính danh này có thể khiến ai đó nghi Tiêu đệ hành động thiếu quang minh?

Tiêu Đạt cười nhạt:

- Biết thế nào bây giờ. Giữa bao điều bất lợi, tiểu đệ đành chấp nhận chọn điều nào ít bất lợi nhất để hành động mà thôi. Còn về hậu quả, tiểu đệ bất chấp.

Cùng Hiệp cũng thở dài:

- So với Tiêu Hoàng, thân phụ ngươi, về phương diện ương bướng và cố chấp, ngươi chỉ hơn chứ không hề kém. Được rồi, không nói thì không nói, được chưa?

Tiêu Đạt mỉm cười và đánh giọng bảo:

- Đi thôi!

Vậy là nhân lúc hoàng hôn chưa buông phủ, bọn họ ba người đồng loạt phân khai, men theo từng khoảng tranh tối tranh sáng để lảng lạng tiến đến khu rừng trước mặt, nơi cho đến giờ vẫn không ngớt vang lên những tiếng động mơ hồ lúc có lúc không.

Tiêu Đạt đã chọn lối đi không phù hợp, vì có quá nhiều chỗ trống để tự cáo giác hành tung, khiến việc di chuyển trở lên khá chậm.

Do đó, khi còn một đổi ngắn nữa là đến nơi cần đến, Tiêu Đạt bỗng nghe thanh âm của Cùng Hiệp vang lên lồng lộng:

- Chao ôi! Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động? Sao bỗng dung người của tứ phái chur vị đồng loạt xuất hiện ở nơi hẻo lánh thế này?

Và Tiêu Đạt nghe tiếng niệm phật hiệu vang lên đáp lại câu hỏi nửa nghi ngờ nửa kinh ngạc do Cùng Hiệp vừa cố tình hỏi thật to:

- A di đà phật! Cùng Hiệp thí chủ cũng nghe tin rồi sao? Quá sớm và cũng quá mau mắn đấy!

Tiếp theo là từng tràng cười hảo sảng của Lệnh Hồ Trung vang lên:

- Tuệ Thiên đại sư dường như không hoan nghênh sự xuất hiện của Cùng Hiệp huynh? Riêng phần tại hạ, Lệnh Hồ Trung thì thế nào? Không biết tứ vị Chuông môn tứ đại phái có nghi ngờ gì không? Ha... Ha...

Lại một câu niệm phật nữa vang lên, có phần niệm nở hơn nhân vật đã phát lên câu niệm phật trước, mà theo Lệnh Hồ Trung vừa đề quyết thì nhân vật lúc này chính là Tuệ Thiên đại sư. Người phát câu niệm phật sau đang bảo:

- Vô lượng thọ phật! Sao Văn Hiệp lại nói như vậy? Bần đạo nào dám nghi ngờ nhị vị vốn là nhị hiệp trong tam hiệp Văn, Bệnh, Cùng? Chỉ có thể nói bọn bần đạo có phần bất ngờ mà thôi. Mời Cùng Hiệp và Văn Hiệp cùng lộ diện cho.

Khi không khi không bị nghi ngờ, Cùng Hiệp vốn là người trực tính đương nhiên phải có phản ứng:

- Liệu bọn ta đến có làm chur vị lỗ việc không? Nếu không hoan nghênh thì xin thẳng thắn cho, ta và tiểu tử Lệnh Hồ nhất định không dám quấy nhiễu. Thế nào?

Nhân vật vừa phát thoại đối đáp với Lệnh Hồ Trung phải lên tiếng giả lả:

- Vô lượng thọ phật! Vậy thì theo bần đạo Vu Hạp xin tự phạt bằng cách cung thỉnh nhị vị đại hiệp cùng đại giá quang minh cho. Như vậy được chứ, Cùng Hiệp lão hữu? Ha... Ha...

Qua những kẽ lá, Tiều Đạt thấy Cùng Hiệp vừa lững thững tiến đến chỗ có một nhóm đông người quần tụ vừa lắng nhắng lằm bằm:

- Nếu không nể mặt lão đạo lỗ mũi trâu Vu Hạp nguoi, hừ, hạng bần cùng khốn khổ như ta có lẽ chẳng nên vác mặt đến làm gì. Chi bằng...

Cùng Hiệp có lẽ còn lắng nhắng một lúc lâu nữa, nếu Lệnh Hồ Trung khi đó cũng vừa đi đến cũng thất thanh kêu lên:

- Chao ôi! Là Bạch Liên Đình cao đồ của Gia Cát Văn Chuông môn Côn Luân phái? Ai đã sát hại y như thế này?

Động tâm, Tiều Đạt bất kể hậu quả bỗng lao vọt ra.

"Vụt!"

Nghe động, hầu hết nhóm người đang quần tụ đều đưa mắt nhìn Tiêu Đạt và đương nhiên phải có tiếng người quát hỏi:

- Kê nào? Người muốn chết hay sao mà dám đường đột xuất hiện?

Tiêu Đạt không còn bụng dạ đâu để đáp khi còn mãi nhìn vào một thầy người nằm bất động và hiện bị nhóm đông người vì đứng cạnh nhau nên che khuất đi, khiến Tiêu Đạt nhìn thật rõ.

Tuy nhiên, như Tiêu Đạt vẫn thấy Cùng Hiệp vì nghe Lệnh Hồ Trung hô hoán nên đang nghiêng người nhìn thì thể nọ.

Đến khi nhận thức kẻ chết kia là ai, sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Đạt làm cho Cùng Hiệp phải ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Đạt. Và Cùng Hiệp bật kêu một cách vô ý thức:

- Lại là Bích Quang Tu La Ảnh đấy tiểu tử! Xem ra, chuyện càng lúc càng phức tạp đây.

Ngay khi nghe Cùng Hiệp nói như thế, dù hiểu hay không hiểu Cùng Hiệp muốn ám chỉ điều gì khi tự dung bảo là phức tạp, nhưng nhóm người nọ càng nhìn Tiêu Đạt nhiều hơn.

Tiêu Đạt cũng nghe Cùng Hiệp nói như thế, bước chân đang di chuyển của Tiêu Đạt bỗng khựng lại.

Riêng Lệnh Hồ Trung thì háng giọng gọi Tiêu Đạt:

- A...! Sao Thiên Tuyền đệ mãi bây giờ mới đến? Phải chăng đệ ngại ra mắt tham kiến tứ vị Chưởng môn tứ đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động?

Càng nói càng dẹo mồm dẹo miệng, Lệnh Hồ Trung chột bước ra vừa nắm tay Tiêu Đạt vừa tiếp tục huyền thuyên:

- Vậy thì lại đây để ta dẫn kiến! Vị đại sư đây là Chưởng môn Phương trượng Thiếu Lâm phái, pháp danh là...

Vị cao tăng đang được Lệnh Hồ Trung đưa tay chỉ, dẫn kiến cho Tiêu Đạt, chột xua tay và háng giọng, mặt nhìn chăm chăm Tiêu Đạt:

- A di đà phật! Bần tăng là Tuệ Thiên. Cho hỏi tiểu thí chủ có cao danh quý tánh là chi? Phải chăng tiểu thí chủ ở họ Tiêu và chính là Tiêu Đạt, hậu nhân của Tiêu Hoàng, cũng là người cách đây một năm đã bị những nhân vật Hoàng Y Giáo đưa vào Sa Thạch Quỷ Vong Lâm, sau đó hoàn toàn biệt dạng?

Hỏi nhưng là đề quyết, thái độ của Tuệ Thiên đại sư làm cho Tiêu Đạt lúng túng.

Lệnh Hồ Trung vội lên tiếng giải vây:

- Đại sư...

Một nhân vật trung niên ngay từ đầu, luôn đứng cạnh đại sư Tuệ Thiền chột nóng nảy cắt ngang, không cho Lệnh Hồ Trung nói tiếp. Nhân vật này bảo:

- Chương môn Thiếu Lâm phái nào có hỏi Lệnh Hồ đại hiệp? Mong đại hiệp giữ ý cho và đừng vội xen vào.

Cùng Hiệp bỗng có thái độ gay gắt:

- Tiểu tử kia nguyên là điệt nhi của kẻ cùng khổ này, Lệnh Hồ Trung có lên tiếng nói hộ y cũng là điều phải lẽ. Việc gì đến họ Trang người mà ngăn với không ngăn? Hay người nghĩ, Trang Hồ Hải người vì là Chương môn Hoa Sơn phái nên muốn nói gì thì nói?

Sau hai lượt lên tiếng của Lệnh Hồ Trung và Cùng Hiệp, Tiều Đạt kể như có đủ thời gian để chấn định hoàn toàn. Tiều Đạt cất cao giọng, như muốn nói cho tất cả cùng nghe:

- Tại hạ ở họ Hà tên Thiên Tuyền, sao bỗng dung đại sư nghĩ tại hạ là người mang tính danh khác?

Tuệ Thiền đại sư vẫn chú mục nhìn Tiều Đạt:

- Có thật tiểu thí chủ là Hà Thiên Tuyền? Tiểu thí chủ đừng quên, người không dám dùng tên thật thì bản thân đã là danh không chính, như thế ắt ngôn không thuận và dẫn đến hành vi dù lỗi lạc đến đâu vẫn bị xem là bất minh. Tiểu thí chủ nghĩ thế nào về lời bần tăng vừa nói?

Tiều Đạt bỗng cười ngạo nghệ.

- Thế nào là danh không chính, ngôn không thuận? Tại hạ không dùng thủ đoạn để hại người, cùng không về hòa với kẻ ác gây họa cho võ lâm, há lẽ bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ để sánh bằng chư vị luôn tự hào là danh môn chính phái?

Trang Hồ Hải chột gằm lên:

- Tiểu tử chó ngông cuồng! Người có tư cách gì mà dám có những lời nói hàm ý miệt thị võ lâm thất đại phái của chúng ta?

Lệnh Hồ Trung và Cùng Hiệp ngỡ ngàng vì có cùng cảm nghĩ như Trang Hồ Hải. Chương môn phái Hoa Sơn, Lệnh Hồ Trung nhăn nhó nhìn Tiều Đạt:

- Kia, Thiên Tuyền đệ...

Bất gặp ánh mắt có ngụ ý khuyển ngấn của Lệnh Hồ Trung, đồng thời cũng nhìn thấy ánh mắt mang ý nghĩa tương tự của Cùng Hiệp, Tiêu Đạt vừa xoa tay như muốn gạt đi vừa cố tình cất cao giọng nói, để cho tâm trạng mặc sức tuôn trào:

- Trang Chương môn nghĩ tại hạ đang miệt thị võ lâm thất đại phái thật ư? Vậy thì đã sao nào? Thất đại phái thử nhìn lại hành vi của chính mình vào một năm trước xem, liệu hành vi của chư vị có còn xứng đáng với bốn chữ danh môn chính phái không?

Tiêu Đạt chột bĩu môi để lộ rõ cái cười nửa miệng khinh khỉnh:

- Không phân biệt thị phi, không cần tra hỏi nguyên uỷ, chính chư vị đã đôn Trầm lão tiền bối và những nhân vật Uy Phong tiêu cực vào chỗ phải tử vô địa táng. Chư vị nghĩ hành vi của chư vị vậy là chính đáng sao? Hãy nói đi, trong hành vi đó của chư vị đâu là ngôn thuận, đâu là danh chính?

Trang Hồ Hải hậm hực, vừa gầm vừa tiến từng bước dài về phía Tiêu Đạt:

- Nhảm nhí! Tiểu tử nguoi kỳ thực là ai? Sao mở miệng ra là khẩu xuất nông cuồng. Ta...

Bỗng có thanh âm của một nữ nhân lạnh lạnh vang lên, khiến Trang Hồ Hải cả lời nói lẫn bước chân đều phải khựng lại, thanh âm đó bảo:

- Ai bảo đó là lời nhảm nhí? Theo Trầm Khuê này, thì chính lời lẽ của Trang Chương môn mới là xuất khẩu cuồng ngôn. Hừ!

“Vút! Vút!”

Không phải một mà đến hai nữ lang cùng xuất hiện, Trang Hồ Hải chột lùi lại và có phần bàng hoàng:

- Ngọc Dao Nữ Tâm Dao Kiếm?

Không riêng gì Trang Hồ Hải có phần bàng hoàng vì sự xuất hiện bất ngờ của hai nữ nhân nọ tại địa điểm hẻo lánh như thế này và vào lúc trời chiều đã sập tối, mà hầu như mọi nhân vật đương diện đều có chung tâm trạng như thế.

Một trong hai nữ nhân đó ngay khi xuất hiện liền đưa ánh mắt thán phục nhìn Tiêu Đạt:

- Đa tạ thiếu hiệp đã thay Ngọc Nữ Tâm Dao Trầm Khuê muội nói ra những điều mà bấy lâu nay Thượng Quan Phụng này cùng Trầm muội dù rất muốn nói ra, nhưng vì không đủ đởm lược nên không thể nói.

Và Thượng Quan Phụng ngạo nghễ nhìn qua những nhân vật thuộc tứ đại phái, Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động:

- Chư vị đương nhiên không thể nào thừa nhận những gì mà Hà thiếu hiệp đã thay bọn tiểu nữ nói ra. Những kỳ thực trong thâm tâm chư vị hầu như đều chấp nhận. Vì sự thật là đúng như vậy, một năm trước chư vị đâu thật sự vì đại cục võ lâm mà truy đuổi và bức dồn Uy Phong tiêu cục vào tử địa?

Không nén nhịn được nữa. Trang Hồ Hải lại quát:

- Câm ngay! Đến cả phụ thân người Thượng Quan Sơn cũng không dám trước mặt bọn ta mà có những lời lẽ này. Nha đầu người sao lại dám giở thói trịch thượng với bọn ta?

- Ai bảo lão phu không dám?

“Vút!”

Lại thêm một nhân vật nữa xuất hiện. Và theo khẩu ngữ như nhân vật nọ trước khi xuất hiện đã ứng tiếng, Tiêu Đạt lập tức đoán ra đó phải là Môn chủ Thái Cực Môn Thượng Quan Sơn, phụ thân của Dao Nữ Tâm Kiếm Thượng Quan Phụng. Và Tiêu Đạt không thể không nảy ý nghi ngờ về lý do khiến quá nhiều người không hiểu sao lại lần lượt xuất hiện ở đây, chỉ cách Vu Sơn Thần Nữ Phong chưa đầy hai dặm?

Bởi đó, Tiêu Đạt lẳng lặng lùi dần về phía sau, tự biết bản thân phải lắng nghe và quan sát từng diễn biến một đang xảy ra.

Và Tiêu Đạt đang thật sự hài lòng khi chợt thấy Lệnh Hồ Trung đang tìm cách dịch chuyển đến gần, để rồi thì vào tai Tiêu Đạt cũng những lời nghi ngờ như vậy.

- Không phải ngẫu nhiên bọn họ kéo đến đông thế này, tiêu huynh đệ có thừa nhận như thế không?

Tiêu Đạt lẳng lẽ gật đầu và có thêm một nhận định: Lệnh Hồ Trung là một nhân vật không thể xem thường nhất là về tâm cơ quá ư mẫn tiệp.

Khi đó, sự xuất hiện của Thượng Quan Sơn như là cái cớ để Trang Hồ Hải có dịp trút giận. Trang Hồ Hải hất hàm vừa nhìn tứ tung vừa oang oang khiển trách Thượng Quan Sơn:

- Thượng Quan Môn chủ đến thật đúng lúc. Vì nếu ngay lúc này Môn chủ không có lời lẽ nào thích đáng để trách phạt lệnh ái đã quá hỗn xược, thì Trang Hồ Hải mỡ sẽ không khách sáo nữa đâu.

Thượng Quan Sơn cũng hất mặt:

- Giả như Thượng Quan mỗ không trách phạt tiểu nữ, Trang Chuông môn sẽ không khách sáo như thế nào? Động thủ với Thượng Quan mỗ ư? Hay là tìm cách khích bác để mỗ tự ý bỏ đi, để Trang Chuông môn và bao nhân vật đây tha hồ dò xét khắp Vu Sơn Thần Nữ Phong như chư vị dự định?

Trang Hồ Hải đỏ bừng mặt:

- Thượng Quan Sơn người...

Trầm Khuê bỗng dùng ngọc thủ xua loạn:

- Thượng Quan thúc thúc xin hãy để tiểu nữ làm chủ việc này.

Và quay qua Trang Hồ Hải, Trầm Khuê hỏi:

- Vì đang đề cập đến chuyện của Uy Phong tiêu cục, nếu tiểu nữ lên tiếng có lẽ Trang Chuông môn sẽ không cho lời lẽ của tiểu nữ là hỗn xược hoặc trịch thượng hay gì gì đó chứ?

Đang muốn quát tháo Thượng Quan Sơn, đáng lẽ khi bị Trầm Khuê cắt ngang lời thì thái độ thất lễ này của nàng phải gặp phản ứng quyết liệt của Trang Hồ Hải mới đúng. Đằng này, không hiểu sao, Trang Hồ Hải lại nhũn như con chi chi, nói mà không dám nhìn thẳng vào mặt Trầm Khuê:

- Đương nhiên đối với Trầm cô nương thì khác. Nhưng chỉ xin cô nương nhớ cho, từ thuở nào đến giờ thất đại phái chưa hề có ý đối đầu với Uy Phong tiêu cục. Do đó không hề có chuyện bọn ta quyết dồn lệnh tôn vào tử địa.

Trầm Khuê gật gù:

- Hiện tại tiểu nữ cũng không hề nghĩ bất kỳ một ai trong chư vị dám có ý nghĩ cùng Uy Phong tiêu cục đối đầu. Vì vốn dĩ trong chư vị cũng không có ai dám đương đầu cùng Vạn Thắng Uy Phong đạo của Trầm gia. Tuy vậy...

Bất chấp những nhân vật đương diện hầu hết đều bất phục vì những lời lẽ vừa nói, Trầm Khuê chột lớn tiếng hơn:

- Tuy nhiên những gì Hà thiếu hiệp đây vừa nói cũng chính là ý nghĩ của tiểu nữ. Một năm trước chư vị chỉ mượn cớ lo cho đại cục võ lâm mà thôi. Kỳ thực chư vị phần thì hiếu kỳ, phần thì muốn tìm hiểu nguyên do, xem tại sao người của bốn tiêu cục lại đến Sa Thạch Quỷ Vong Lâm.

Rồi với ánh mắt mai mỉa, Trầm Khuê chột gần giọng:

- Hay nói rõ hơn, chớ vị chỉ vì một vật báu nào đó ở Sa Thạch Quỷ Vong Lâm mà thôi. Cũng như lúc này, ha... ha... Chớ vị hãy nói đi, điều gì đã khiến chớ vị cùng lũ lượt kéo đến nơi này? Ha... ha...

Lời nghi ngờ quá rõ của Trầm Khuê nga lập tức làm cho tất cả mọi người đều nhất tề xao động. Trong đó có một nhân vật dù lúc nào cũng đứng ngang hàng với ba nhân vật Chương môn của ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa lên tiếng. Và để đến tận lúc này, khi nhân vật nọ chịu lên tiếng thì cục diện chợt biến chuyển cùng với phản ứng hoàn toàn có chủ ý của nhân vật nọ. Nhân vật nọ nói chậm rãi và dần từng tiếng:

- Trầm Khuê nữ hiệp nếu thật sự muốn biết vì sao bọn ta đến đây thì hãy hỏi tiểu tử vừa xưng danh là Hà Thiên Tuyền kia.

Khi không bị kéo vào cuộc, Tiều Đạt giật thót người:

- Hỏi tại hạ ư?

Có lẽ chỉ chờ đợi phản ứng này của Tiều Đạt, vì thế, khi thấy Tiều Đạt có phần ngỡ ngàng, nhân vật nọ chợt để thân hình chớp động kèm theo tiếng quát mang theo tâm trạng rất thịnh nộ:

- Không sai. Phải hỏi ngươi, Vì chỉ một mình ngươi là biết ai đã dùng công phu Bích Quang Tu La Ảnh sát tử Bạch Liên Đình, cao đồ của Chương môn Côn Luân phái. Đờ!

"Ào..."

Bị tấn công bất ngờ, phản ứng của Tiều Đạt dĩ nhiên là rất giận và chỉ muốn cùng nhân vật nọ giao chiến một trận thur hùng. Tuy nhiên, Tiều Đạt chợt nghe Lệnh Hồ Trung hô hoán:

- Tiểu huynh đệ đừng gây thêm ngộ nhận nữa với kiếm pháp thượng thừa mà tiểu huynh đệ đã từng luyện.

Một ý nghĩ chợt đến với Tiều Đạt và ý nghĩ này đã làm cho Tiều Đạt cười vang:

- Có ngộ nhận thêm nữa thì đã sao, khi họ cứ miễn cưỡng tiểu đệ? Xem kiếm!

Và cũng như bao lần trước, một thanh đoản kiếm chợt bất thần xuất hiện trên tay Tiều Đạt với một thức kiếm lăng lệ bất phàm.

"Soạt..."

Tiêu Đạt thu kiếm về, đặc ý nhìn nhân vật vừa xuất kỳ bất kỳ tiến chiều giò đang tái xám mặt mày với một ống tay áo đã bị thanh đoản kiếm tiện đứt.

- Xin tôn giá ghi nhớ cho, tại hạ không hề nhân nhượng cho bất kỳ ai đến chiều thứ hai.

Nhân vật nọ bàng hoàng nhìn phần tay áo lúc này vẫn đang là rơi xuống:

- Người... người không biết công phu Bích Quang Tu La Ảnh?

Đứng cách đó không xa, Thượng Quan Phụng chột reo loạn:

- Hảo kiếm pháp! Phụ thân! Phụ thân cũng nhìn thấy chứ? Y quả có kiếm pháp phi phàm.

Thượng Quan Sơn không thể không phụ họa:

- Không sai! Đây là loại kiếm pháp mà có lẽ chưa một ai nhìn thấy.

Lệnh Hồ Trung thì không hiểu sao lại trách cứ Tiêu Đạt:

- Sao tiểu huynh đệ cố ý làm trái lời ta? Từ Đạt, Từ Chương môn bất quá chỉ muốn dò xét xem tiểu huynh đệ có hay không có am hiểu thủ công phu Bích Quang Tu La Ảnh kia thôi, tiểu huynh đệ cần gì nặng tay, gây thêm hiềm khích với Chương môn Không Động phái?

Tiêu Đạt thừa hiểu ẩn ý của Lệnh Hồ Trung, cũng như lần mới rồi đã hiểu, nên Tiêu Đạt vờ ra vẻ ân hận:

- Thật thế sao? Chao ôi, sao nhân huynh lúc nãy không nói rõ?

Rồi với thủ pháp thật mơ hồ, Tiêu Đạt vừa thu giấu thanh đoản kiếm vào người vừa vội vàng vòng tay thủ lễ với Từ Đạt, Chương môn Không Động phái:

- Tại hạ quá đắc tội. Mong Từ Chương môn lượng thứ.

Trước mặt quần hùng tứ đại phái, trong đó cũng có sự hiện diện của Văn - Cùng nhị hiệp, Từ Đạt vì bị Tiêu Đạt vốn là một tiểu tử vô danh bất thần hạ nhục nên nổi thẹn thật không biết giấu đầu cho hết. Và lẽ đương nhiên Từ Đạt chỉ còn mỗi một phản ứng duy nhất mà thôi:

- Hà Thiên Tuyên! Bốn Chương môn quyết phải rửa mối nhục bại này. Đờ!

Tuy hiểu Từ Đạt không còn cách chọn lựa nào khác nếu muốn gỡ lại thể diện, nhưng Tuệ Thiên đại sư bỗng lao đến xen vào giữa và lớn tiếng ngăn lại:

- Mong Từ Chương môn suy xét lại, chớ để tiểu kẻ trá nguy của những người không mời mà đến làm hỏng đại sự của thất đại phái chúng ta.

Trang Hồ Hải cũng nói theo:

- Bậc đại trượng phu không chấp kẻ tiểu nhân, Từ Dật huynh đừng quên tam phái kia có lẽ đang chờ tin của chúng ta.

Từ Dật hậm hực thu chiêu về và cố tình ném cho Tiêu Đạt một tia mắt nảy lửa:

- Chuyện này đến đây chưa phải hết, tiểu tử ngươi hãy chờ đó. Hừ!

Cùng Hiệp bỗng trợn mắt nhìn Vu Hạp, Chương môn Võ Đang phái:

- Lão lỗ mũi trâu! Thất đại phái đều đến đủ cả sao?

Vu Hạp đạo trưởng bối rồi, đưa mắt nhìn xuống đất, như không biết phải đáp thế nào.

Thấy vậy, Từ Dật quay qua nạt Cùng Hiệp:

- Lão Cùng ngươi hỏi gì hỏi lắm thế? Gã Bạch Liên Đình nếu không theo sư phụ đến đây thì có gì y phải chịu táng mạng? Thất đại phái không lẽ không được phép đến đây?

Cùng Hiệp chột bật cười:

- Đương nhiên nào có ai dám ngăn cản thất đại phái. Nhưng xem ra, ha ha...

Trang Hồ Hải vụt đánh giọng:

- Phải chăng sắp đến lượt Cùng Hiệp ngươi bắt đầu có nghi ngờ về thất đại phái?

Cùng Hiệp vốn là người trực tính nên đâu ngại để lộ bản tính nóng nảy với bất kỳ ai, cho dù ngươi có là Chương môn Hoa Sơn phái Trang Hồ Hải chẳng hạn. Cùng Hiệp quắc mắt nhìn Trang Hồ Hải:

- Nào chỉ nghi ngờ không thôi? Xem ra lời của Môn chủ Thái Cực Môn Thượng Quan Sơn nói về hành vi của thất đại phái đang có ý đồ dò xét điều gì đó ở khu vực Vu Sơn Thần Nữ Phong này. Chính vì thế Bạch Liên Đình kia mới mất mạng.

Trang Hồ Hải chột đưa mắt nhìn quanh, như muốn tìm thêm chút đốm lược cho bản thân, sau đó mới nhìn vào Cùng Hiệp và cười dài:

- Không lẽ Cùng Hiệp ngươi không nhận thấy bọn ta đang dò xét và truy tìm kẻ đã dùng công phu Bích Quang Tu La Ảnh sát hại Bạch Liên Đình? Côn Luân cũng là một trong thất đại phái, người của Côn Luân phái bị sát hại, lẽ nào thất đại phái chịu đứng yên nhìn hung thủ lộng hành? Cùng Hiệp ngươi dù có nghi ngờ cũng không sao, nhưng nếu có hành vi

ngăn cản hoặc đối đầu thất đại phái, thiên nghi, Cùng Hiệp người với hung thủ đích thị là đồng mưu. Và nếu đã thế, thì, ha... ha...

Cùng Hiệp càng nghe càng phẫn nộ. Nhưng Cùng Hiệp chưa kịp phát tác thì từ mãi trong sâu của khu rừng bỗng có tiếng hô hoán thất thanh vang ra:

- Sư phụ! Điểm Thương Song Nhận đã... A... a...

Vu Hạp đạo trưởng vụt thất sắc, lao bắn thân hình về phía vừa phát tiếng gào bi thảm:

- Là Khúc Vân, đệ tử của tộ phái?

"Vút..."

Tuệ Thiên, Từ Dật và Trang Hồ Hải cũng hốt hoảng lao theo Vu Hạp, khiến nhóm đệ tử còn lại thuộc tứ phái cùng nhốn nháo chạy theo, để lại tro trọi thi thể Bạch Liên Đình giữa những nhân vật không liên quan gì đến thất đại phái?

Lệnh Hồ Trung sau khi đưa mắt nhìn thân hình bất động của Bạch Liên Đình chột lên lên nhìn Trầm Khuê:

- Bạch Liên Đình từng hung hăng ngăn chặn chuyển bảo tiêu của lệnh huynh Trầm Tịnh. Và tiếp theo sau Bạch Liên Đình là Điểm Thương Song Nhận có hành vi muốn dò xét vật đã được lệnh huynh nhận áp tiêu. Có lẽ nào đó là nguyên nhân khiến những người này lần lượt gặp thảm cảnh?

Trầm Khuê thừa hiểu câu hỏi gần như vu vơ của Lệnh Hồ Trung là muốn nhắm vào ai, nên chột dạ lên tiếng:

- Lệnh Hồ các hạ như muốn nói nhân vật có những chủ trương này là muốn giúp bốn tiêu cực báo thù? Rất tiếc, người có thể am tường công phu Bích Quang Tu La Ảnh chính là Tiêu Hoàng và Tiêu Đạt, nhưng cả hai nào có liên quan gì đến bốn tiêu cực Uy Phong?

Tiêu Đạt cũng chột dạ không kém, nhưng thay vì ứng tiếng vọt miệng hoặc đấu khẩu với Trầm Khuê hoặc phân minh với Văn Hiệp Lệnh Hồ Trung, thì Tiêu Đạt lại lẳng lặng quan sát khắp thi thể của Bạch Liên Đình.

Và tình cờ, Thượng Quan Phụng cũng dịch chân tiến đến, cùng xem xét thi thể kẻ xấu số như Tiêu Đạt.

Chợt Thượng Quan Phụng trở mắt nhìn Tiêu Đạt khi Tiêu Đạt không hiểu sao lại có phản ứng quá mạnh mẽ lúc mọi người ai ai cũng nghe tiếng gầm giận dữ của Vu Hạp đạo trưởng từ xa vọng đến:

- Lại là Bích Quang Tu La Ảnh?

Cũng giật mình nhưng không đến nỗi quá mạnh như Tiêu Đạt vừa có, Thượng Quan Phụng nhìn thấy Lệnh Hồ Trung và Cùng Hiệp đều hoang mang, vội chạy đến chỗ Vu Hạc đạo trưởng vừa kêu.

"Vút..."

Thấy vậy, Thượng Quan Sơn cũng vội gọi, Trầm Khuê và Thượng Quan Phụng:

- Thất đại phái xem ra lần này gặp đại họa rồi. Chúng ta cũng phải đến đó xem cho biết nào.

"Vút..."

Tuy nhiên thân phụ gọi nhưng do có ý ngờ Tiêu Đạt nên Thượng Quan Phụng vờ như không nghe, vẫn nấn ná đứng cạnh Tiêu Đạt.

Có cảm giác Thượng Quan Phụng lưu lại không phải để dò xét nguyên nhân cái chết của Bạch Liên Đình, Tiêu Đạt cố tình lăm bắm:

- Mọi người đã lầm. Bích Quang Tu La Ảnh rất có thể không còn là công phu độc môn của Tiêu Hoàng nữa. Và như thế vẫn chưa phải là hết. Tuần tự rồi sẽ có lúc võ lâm gặp phải cảnh đại náo loạn do sẽ chẳng có ai tin ai. Tất cả sẽ đổ ky nhau và nghi ngờ lẫn nhau.

Thượng Quan Phụng như hiểu Tiêu Đạt đang muốn nói cho nàng nghe, có nghĩa là Tiêu Đạt cũng có ý ngờ nàng. Vì thế nàng bẽn giả tảng, vờ như không nghe, không hiểu Tiêu Đạt đang lăm bắm gì.

Thái độ của Thượng Quan Phụng ít nhiều làm cho Tiêu Đạt tức bực. Và lần này Tiêu Đạt có ý nhìn thẳng vào Thượng Quan Phụng:

- Cô nương...

Chưa kịp nói gì thêm, Tiêu Đạt bỗng nghe từ phía sau có một giọng nói trầm trầm vang lên đầy bất ngờ:

- Tiêu Đạt...

Cứ như giọng nói vọng về từ cõi u minh khiến Thượng Quan Phụng là người đầu tiên mình quay phắt lại. Và nàng kêu thất thanh;

- Ôi... Quỷ nhập tràng...

Tiêu Đạt cũng đã quay lại và hoàn toàn hiểu ra tại sao Thượng Quan Phụng phải sợ đến líu cả lưỡi như thế.

Tiêu Đạt đang mục kích một cảnh tượng cực kỳ quái đản. Trước mặt cả hai là Tiêu Đạt và Thượng Quan Phụng, nào phải chỉ có một nhân vật có nhân dạng giống quỷ nhập tràng như Thượng Quan Phụng vừa nhìn thấy đã kêu thất thanh.

Ngoài một Bảo chủ Bạch Mai Bảo Tư Đồ Diển đang có cử động cứng ngắc như cương thi còn có thêm hai nhân vật nữa mà Tiêu Đạt từng biết mặt và từng biết họ ba người chính là tam Bảo chủ tam bảo.

Tiêu Đạt không thể tin họ là quỷ nhập tràng nên cố tình vận lực gầm lớn:

- Tư Đồ Diển! Lão định giở trò gì đây? Giả thần giả quỷ, đó nào phải hành vi của đại trượng phu nam tử hán? Nhất là đối với một Bảo chủ như lão. Có thôi ngay không?

Tư Đồ Diển với đôi mục quang đảo qua đảo lại, vừa nhích từng bước chân cứng ngắc về phía Tiêu Đạt và Thượng Quan Phụng vừa bật lên những âm thanh lạnh lùng xa vắng:

- Ta đã nhận ra ngươi. Ngươi chính là Tiêu Đạt, trước kia đã được Uy Phong tiều cực nhận áp tiều. Cho dù diện mạo người giờ thay đổi, có phần khác với trước kia khi ngươi chỉ còn là một đứa bé, nhưng ta vẫn nhận ra ngươi, Tiêu Đạt..

Tiếng kêu thất thanh của Thượng Quan Phụng, tiếp theo sau là tiếng gầm của Tiêu Đạt, những âm thanh này lẽ đương nhiên phải vang đến tai những nhân vật lúc nãy ở đây và chỉ mới bỏ đi. Do đó, lúc này tất cả đều quay lại và hầu hết mọi người đều nghe rõ những gì Tư Đồ Diển vừa nói.

Tiêu Đạt thật sự lo ngại khi nghe Tử Đạt, Chương môn Không Động phái bất chợt gầm vang:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa không, tiểu tử? Ngươi chính là Tiêu Đạt, không phải Hà Thiên Tuyên như ngươi đã tự nhận.

Tiêu Đạt đảo mắt nhìn quanh. Vậy là lúc này, ngoài việc phải đối đầu với tam Bảo chủ tam bảo đang tự hoá thân thành quỷ nhập tràng, Tiêu Đạt còn phải thập phần lo ngại khi phát hiện những nhân vật tứ đại phái đang đứng xung quanh gương mặt phần nộ nhìn Tiêu Đạt.

Cũng may, Lệnh Hồ Trung do hiểu tình thế quá ư mong manh của Tiêu Đạt, chỉ không khéo một chút thôi tất sẽ gây nên thảm họa, nên Lệnh Hồ Trung vội cất cao giọng hô hoán:

- Nhiếp Hồn Đại Pháp! Tam Bảo chủ tam bảo hiện đã bị Nhiếp Hồn Đại Pháp khống chế thần trí. Vì trước kia Tư Đồ Diển tuy từng chạm trán tiểu huynh đệ kia nhưng chính Tư Đồ Diển nào có những lời lẽ hàm hồ như lúc nãy.

Thật sự cảm kích vì luôn được Lệnh Hồ Trung hậu thuẫn và nhắc nhở đúng lúc, Tiêu Đạt bỗng vận lực quát to:

- Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng! Phải chăng đây là thủ đoạn của lão nhằm đối phó với tại hạ sau mỗi nhục bại thuở nào ở Tào gia trang? Một phản đồ Hoàng Y Giáo như lão đừng nghĩ tại hạ không rõ dã tâm. Hãy xuất hiện đi nào!

Trầm Khuê giật mình nghi hoặc:

- Là Tào thúc thúc? Sao chuyện này lại có liên quan đến một phú thương vô hại là Tào thúc thúc?

Câu nghi vấn của Trầm Khuê ngay lập tức được sự đáp trả, nhưng không phải từ phía Tiêu Đạt hay Lệnh Hồ Trung là hai người duy nhất ở đây hiểu rõ thân phận thật của Tào Hữu Nhận. Lời đáp vọng đến từ một phía rừng lẩn khuất của khu rừng:

- Tiểu tử Tiêu Đạt ngươi thôi đừng giả ngây giả ngô nữa! Tào Hữu Nhận nào ở đây? Phương Nhật Hồng nào ở đây? Đấy chính là thủ đoạn của bốn giáo. Ngươi hãy mau giao Hoàng Diệp Linh Địa Thảo cho bốn giáo. Ha... ha...

Quần hùng rúng động:

- Hoàng Y Giáo?

Đến Cùng Hiệp và Lệnh Hồ Trung cùng kêu, tỏ ý hoang mang:

- Hoàng Y Giáo đã tiềm nhập Trung Nguyên thật sao?

Riêng Tiêu Đạt với một ý nghĩ mơ hồ chột hồ hoán:

- Cổ Vấn Thiên! Lão chính là Cổ Vấn Thiên, một phản đồ nữa của Hoàng Y Giáo!

- o O o -